

PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
MAREK NIECHCIAŁ

Warszawa, 22 listopada 2019 r.

DIH-4.709.33.2019.TN

DECYZJA DIH-IV-17/2019

Na podstawie art. 138 § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096 z późn. zm.), zwanej dalej „KPA”, art. 1 ust. 3, art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2019 r. poz. 1668), po rozpatrzeniu odwołania z dnia 5 października 2019 r. wniesionego przez pełnomocnika, radcę prawnego, reprezentującego Jeronimo Martins Polska S.A. od decyzji Warmińsko-Mazurskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Olsztynie (sygn. akt nr DEg.8361.40.2019.JF) z dnia 19 września 2019 r., wydanej w przedmiocie nałożenia na przedsiębiorcę Jeronimo Martins Polska S.A. z siedzibą w Kostrzynie kary pieniężnej w wysokości 14 000 zł (czternaście tysięcy zł) w związku z niewykonaniem obowiązku w zakresie uwidaczniania cen, wynikającego z art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. z 2019 r., poz. 178), więcej niż trzykrotnie w okresie 12 miesięcy licząc od dnia, w którym stwierdzono naruszenie tych obowiązków po raz pierwszy na terenie województwa warmińsko-mazurskiego, tj. w związku z niewydowodzeniem cen detalicznych przy 15 partiach towarów w stosunku do 2 000 partii towarów,

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
uchyla zaskarżoną decyzję w całości
i przekazuje sprawę do ponownego rozpatrzenia
Warmińsko-Mazurskiemu Wojewódzkiemu Inspektorowi Inspekcji Handlowej
w Olsztynie.

UZASADNIENIE

W dniu 9 października 2019 r. do Warmińsko-Mazurskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Olsztynie, zwanego dalej „Warmińsko-Mazurskim WIIH” wpłynęło odwołanie z dnia 5 października 2019 r., które zostało wniesione przez pełnomocnika, radcę prawnego reprezentującego przedsiębiorcę Jeronimo Martins Polska S.A., od decyzji Warmińsko-Mazurskiego WIIH (sygn. akt nr DEg.8361.40.2019.JF) z dnia 19 września 2019 r., wydanej w przedmiocie nałożenia na przedsiębiorcę Jeronimo Martins Polska S.A. kary pieniężnej w wysokości 14 000 zł w związku z niewykonaniem obowiązku w zakresie uwidaczniania cen, wynikającego z art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. z 2019 r., poz. 178), więcej niż trzykrotnie w okresie 12 miesięcy licząc od dnia, w którym stwierdzono naruszenie tych obowiązków po raz pierwszy na

terenie województwa warmińsko-mazurskiego, tj. w związku z niewidocznieniem cen detalicznych przy 15 partiach towarów w stosunku do 2 000 partii towarów.

Decyzja Warmińsko-Mazurskiego WIIH została doręczona Stronie w dniu 23 września 2019 r., natomiast odwołanie zostało nadane u operatora publicznego usług pocztowych w dniu 7 października 2019 r.

Pismem z dnia 14 października 2019 r. Warmińsko-Mazurski WIIH przekazał przedmiotowe odwołanie do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwanego dalej „Prezesem Urzędu”

Przedmiotowe odwołanie odnosiło się do postępowania administracyjnego przeprowadzonego przez Warmińsko-Mazurski WIIH jako organu pierwszej instancji w zakresie przestrzegania przepisów w zakresie uwidaczniania cen towarów i usług.

W dniach 25-28 lutego 2019 r. inspektorzy Warmińsko-Mazurskiego WIIH na podstawie upoważnienia nr DEg.8356.40.2019 z dnia 25 lutego 2019 r przeprowadzili kontrolę w Sklepie Biedronka nr 5050 w Elblągu, przy ul. Fromborskiej 2D, należącym do Jeronimo Martins Polska S.A. W trakcie kontroli stwierdzono brak cen detalicznych przy 15 partiach towarów w stosunku do 2 000. Powyższe zostało udokumentowane w protokole kontroli (numer akt DEg.8361.40.2019). Brak cen detalicznych stwierdzono przy następujących grupach towarów: wyroby cukiernicze, owoce i warzywa, wyroby mrożone.

Pismem z dnia 21 sierpnia 2019 r. Warmińsko-Mazurski WIIH poinformował Stronę o wszczęciu postępowania administracyjnego oraz o przysługującym Stronie prawie do zapoznania się z aktami sprawy i prawie wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów. Strona postępowania nie ustosunkowała się do wyżej wymienionego pisma.

Pismem z dnia 5 września 2019 r. Warmińsko-Mazurski WIIH poinformował Stronę o zakończeniu postępowania administracyjnego w przedmiotowej sprawie, a także o przysługującym Stronie uprawnieniu do zapoznania się z aktami sprawy i prawie wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów. Strona postępowania nie skorzystała z przysługujących jej uprawnień.

Warmińsko-Mazurski WIIH decyzją z dnia 19 września 2019 r. nałożył na przedsiębiorcę Jeronimo Martins Polska S.A. karę pieniężną w wysokości 14 000 zł w związku z niewykonaniem obowiązku w zakresie uwidaczniania cen, wynikającego z art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, więcej niż trzykrotnie w okresie 12 miesięcy licząc od dnia, w którym stwierdzono naruszenie tych obowiązków po raz pierwszy na terenie województwa warmińsko-mazurskiego, tj. w związku z niewidocznieniem cen detalicznych przy 15 partiach towarów w stosunku do 2 000 partii towarów.

Od powyższej decyzji wniósł odwołanie z dnia 5 października 2019 r. pełnomocnik, radca prawny, reprezentujący Jeronimo Martins Polska S.A.

Prezes Urzędu zważył co następuje:

Stosownie do brzmienia art. 138 § 2 KPA organ odwoławczy może uchylić zaskarżoną decyzję w całości i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji, gdy decyzja ta została wydana z naruszeniem przepisów postępowania, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie. Przekazując sprawę organ ten powinien wskazać, jakie okoliczności należy uwzględnić przy ponownym rozpatrzeniu sprawy. Organ odwoławczy jest również zobligowany do określenia wytycznych w zakresie wykładni przepisów, których błędnej wykładni dokonał organ I instancji w zaskarżonej decyzji (art. 138 § 2a KPA). W świetle tej regulacji organ odwoławczy może wydać decyzję kasacyjną, gdy organ I instancji przy rozpatrywaniu sprawy nie przeprowadził w ogóle postępowania wyjaśniającego lub naruszył przepisy postępowania w stopniu uzasadniającym uznanie sprawy za niewyjaśnioną i przez to niekwalifikującą się

do merytorycznego rozstrzygnięcia przez organ II instancji (zob. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 14 lutego 2017 r.; sygn. akt II OSK 1386/15). Należy przy tym podkreślić, że rozstrzygnięcie kasacyjne może zapaść wyłącznie w sytuacji, gdy wątpliwości organu II instancji co do stanu faktycznego nie da się wyeliminować w trybie art. 136 KPA.

Zwrot „konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy”, będący podstawą zastosowania art. 138 § 2 k.p.a., jest równoznaczny z brakiem przeprowadzenia przez organ I instancji postępowania wyjaśniającego w całości lub znacznej części, co uniemożliwia rozstrzygnięcie sprawy przez organ odwoławczy zgodnie z zasadą dwuinstancyjności postępowania administracyjnego. W okolicznościach tej konkretnej sprawy wydanie decyzji odwoławczej typu merytorycznego naruszałoby zasadę dwuinstancyjności, określonej w art. 15 KPA.

W przedmiotowej sprawie postępowanie administracyjne zostało wszczęte pismem z dnia 2 sierpnia 2019 r. Warmińsko-Mazurskiego WIIH zawiadamiającym o wszczęciu postępowania administracyjnego w sprawie nałożenia w drodze decyzji kary pieniężnej na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach. Natomiast zaskarżona decyzja została wydana na podstawie art. 6 ust. 1 i 2 ustawy o informowaniu o cenach. Ponadto treść osnowy zaskarżonej decyzji wskazuje, że podstawą prawną decyzji jest art. 6 ust. 2 ustawy o informowaniu o cenach. O powyższym świadczy odniesienie się w osnowie do przesłanek przepisu z art. 6 ust. 2 ustawy o informowaniu o cenach. Powyższe oznacza, że organ I instancji nie przeprowadził postępowania wyjaśniającego odnośnie nałożenia kary na przedsiębiorcę na podstawie art. 6 ust. 2 ustawy o informowaniu o cenach i nie umorzył postępowania administracyjnego wszczętego na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach.

Ponadto należy zwrócić uwagę, że w art. 6 ustawy o informowaniu o cenach występują dwie sankcje administracyjne: sankcja o typie podstawowym (art. 6 ust. 1) i sankcja o typie kwalifikowanym (art. 6 ust. 2). Organ w dniu sporządzenia zawiadomienia o wszczęciu postępowania – 2 sierpnia 2019 r. miał pełną wiedzę co do zastosowania sankcji o typie kwalifikowanym z uwagi na wcześniejsze udokumentowane naruszenia przepisów ustawy o informowaniu o cenach. Natomiast organ wszczął postępowanie z art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach. Wskazane w zaskarżonej decyzji naruszenia wypełniały przesłankę trzykrotności naruszeń w dwunastomiesięcznym przedziale czasowym, gdy stwierdzono naruszenie po raz pierwszy i warunkowały prowadzenie postępowania w oparciu o przepis art. 6 ust. 2 ustawy o informowaniu o cenach. Z okoliczności sprawy wynika, że organ I instancji zamiast umorzyć postępowanie z art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach i wszcząć postępowanie z art. 6 ust. 2 ustawy o informowaniu o cenach, w osnowie zaskarżonej decyzji wpisał obydwa przepisy. Po ponownym rozpatrzeniu sprawy organ I instancji powinien w osnowie decyzji wskazać tylko jedną podstawę prawną.

W ocenie Prezesa Urzędu, występuje konieczność przeprowadzenia postępowania administracyjnego na podstawie art. 6 ust. 2 ustawy o informowaniu o cenach z uwzględnieniem zapewnienia Stronie czynnego udziału w postępowaniu obejmującym fazę wszczęcia postępowania, fazę postępowania wyjaśniającego, fazę między zakończeniem postępowania wyjaśniającego a wydaniem decyzji. W fazie wszczęcia postępowania organ powinien zawiadomić o wszczęciu postępowania Stronę. Przywołanie w piśmie Warmińsko-Mazurskiego WIIH z dnia 2 sierpnia 2019 r. podstawy prawnej, odnoszącej się do deliktu administracyjnego o typie podstawowym, czyli art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach może budzić wątpliwości przedsiębiorcy co do rodzaju i wielkości sankcji administracyjnej,

która zagraża przedsiębiorcy. Przepis art. 6 ust. 2 ustawy o informowaniu o cenach, który jest typem kwalifikowanym deliktu administracyjnego odnosi się do takiego samego obowiązku nałożonego na przedsiębiorcę, lecz naruszanego przez tego przedsiębiorcę w sposób notoryjny, powtarzający się i podwyższa sankcję administracyjną poprzez podwyższenie górnego wymiaru kary z 20 000 zł do 40 000 zł. Dlatego też, przedsiębiorca powinien być poinformowany w sposób nie budzący wątpliwości o wysokości kary administracyjnej, która może zostać nałożona na przedsiębiorcę.

W swoim wyroku z dnia 28 listopada 2011r. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Olsztynie sygn. akt. II SA/OI 939/07 orzekł:

„Prowadzenie postępowania administracyjnego co do zasady ma na celu wiążące ustalenie konsekwencji norm prawa materialnego, w odniesieniu do konkretnie oznaczonego adresata w sprawie indywidualnej, przez organ administracji publicznej w drodze decyzji. Wobec tego treść zawiadomienia o wszczęciu postępowania powinna wskazywać stronom tego postępowania, a także organom uprawnionym do kontroli decyzji w trybie instancyjnym i nadzwyczajnym, rodzaj sprawy będącej przedmiotem tego postępowania. Dokładne określenie rodzaju sprawy pozwala bowiem na prawidłowe wyznaczenie normy prawa materialnego lub procesowego, co ma istotne znaczenie dla ustalenia zakresu postępowania.”

W uzasadnieniu decyzji wskazane są daty stwierdzonych naruszeń. Jedno wskazane naruszenie zostało stwierdzone w dniach 21-22 marca 2019 r. czyli po terminie kontroli, która stanowiła podstawę przedmiotowego postępowania, co miało miejsce w dniach 25-28 lutego 2019 r. i stwierdzonego w trakcie kontroli naruszenia przepisów ustawy o informowaniu o cenach stanowiącego podstawę do wydania decyzji I instancji. Powyższe naruszenie pozostaje bez związku z przedmiotem sprawy i nie powinno być wymienione w decyzji. Może jedynie zostać uwzględnione w argumentacji organu jako niezaprzestanie przez Stronę naruszania prawa. Ponadto odnośnie w/w naruszenia stwierdzonego w dniach 21-22 marca 2019 r. organ I instancji w zaskarżonej decyzji wydanej w dniu 19 września 2019 r. podał informację niezgodną ze stanem faktycznym, że od decyzji zostało wniesione odwołanie a sprawa jest w toku. Prezes Urzędu w dniu 26 sierpnia 2019 r. wydał decyzję nr DIH-IV-5/2019 utrzymującą w mocy decyzję Warmińsko-Mazurskiego WIIH nr akt sprawy KŻ.8361.30.2019.GM z dnia 27 maja 2019 r. odnoszącą się do kontroli i naruszenia przepisów ustawy o informowaniu o cenach stwierdzonego u tego przedsiębiorcy w dniach 21-22 marca 2019 r. w sklepie „Biedronka” mieszczącym się w Olsztynku przy ul. Mrongowicza 24. Decyzja II instancji wydana w dniu 26 sierpnia 2019 r. została doręczona Stronie w dniu 31 sierpnia 2019 r. a organowi I instancji została doręczona do wiadomości w dniu 29 sierpnia 2019 r. W dniu wydania zaskarżonej decyzji nie toczyło się postępowanie i takie informacje niezgodne ze stanem faktycznym nie powinny być wpisywane do decyzji, tym bardziej, że od trzech tygodni przed wydaniem zaskarżonej decyzji, organ I instancji miał wiedzę o wydaniu przez Prezesa Urzędu decyzji w II instancji. Powyższe nie wpływa na wynik sprawy, ale organ I instancji powinien dołożyć należytej staranności.

Przy ponownym rozpatrzeniu sprawy, organ I instancji powinien wskazać jakiego rodzaju naruszenia zostały stwierdzone (brak cen, brak cen jednostkowych, brak cen i brak cen jednostkowych), wskazać ilość towarów, odnośnie których zostały stwierdzone naruszenia, wskazać wysokość wymierzonej kary. Ponadto w decyzji należy wskazać datę pierwszego naruszenia, od którego liczony jest 12 miesięczny przedział czasowy warunkujący zastosowanie sankcji z art. 6 ust. 2 ustawy o informowaniu o cenach.

Dyrektywy wymiaru kary zostały określone w art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach. Przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej uwzględnia się stopień naruszenia obowiązków oraz dotychczasową działalność przedsiębiorcy, a także wielkość jego obrotów i przychodu. Organ I instancji powinien ocenić stopień naruszenia obowiązków. W związku z tym, że kontrole odbywają się metodą próbkowania, stopień naruszenia obowiązków jest oceniany w stosunku do ilości towarów skontrolowanych. Przy ocenie dotychczasowej działalności przedsiębiorcy uznaje się jako okoliczność łagodzącą brak uprzednio stwierdzonych naruszeń przez tego przedsiębiorcę przepisów ustawy informowania o cenach. Natomiast stwierdzone uprzednio naruszenia stanowią okoliczność obciążającą. Dyrektywa wymiaru kary w postaci wielkości obrotu i przychodu nie odnosi się do kwalifikacji przedsiębiorcy do grupy przedsiębiorców wyszczególnionych w art. 7 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2018 r. poz. 646 z późn. zm.). Kwalifikacja taka może być stosowana pomocniczo aby określić udział przedsiębiorcy w rynku. Niemniej jednak dyrektywy wymiaru kary powinny być stosowane w sposób ścisły. Powyższe nie zwalnia organu I instancji od oceny wielkości obrotu i przychodu przedsiębiorcy i zastępowania tej dyrektywy kwalifikacją przynależności do poszczególnej grupy przedsiębiorców. Niemniej jednak, branie pod uwagę przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej wielkości obrotów i przychodów przedsiębiorcy nie oznacza, że znaczenie mają tu koszty prowadzenia działalności czy aktualna sytuacja ekonomiczna przedsiębiorcy, gdyż te nie są kryteriami do ustalania wysokości kary (por. wyr. NSA z 23.5.2012 r., II GSK 684/11).

Przy ponownym rozpatrzeniu sprawy, organ I instancji powinien odnieść się do dyrektyw wymiaru kary w sposób ścisły.

Dodatkowo zawiadomienie o wszczęciu postępowania dokonane pismem z dnia 2 sierpnia 2019 r. przez Warmińsko-Mazurskiego WIIH nie zawiera w swojej treści informacji, czy postępowanie administracyjne zostało wszczęte z urzędu czy na żądanie Strony. Alternatywna możliwość wszczęcia postępowania z urzędu lub na żądanie Strony jest określona w art. 61 § 1 KPA. Wszczęcie postępowania z urzędu powinno być wskazane w zawiadomieniu.

Ponadto, Prezes Urzędu zwraca uwagę, że osnowa decyzji powinna zawierać w swojej treści elementy przedmiotowo istotne zawarte w treści normy sankcjonującej art. 6 ust. 2 ustawy o informowaniu o cenach. Do tych elementów zalicza się ustalenie faktyczne czy przedsiębiorca nie wykonał obowiązków, o których mowa w art. 4 ustawy o informowaniu o cenach, czy przedsiębiorca nie wykonał tych obowiązków trzykrotnie w okresie 12 miesięcy licząc od dnia, w którym stwierdzono naruszenie tych obowiązków po raz pierwszy.

Odniesienie do naruszenia art. 4 ustawy o informowaniu o cenach powinno być precyzyjne. Przepis art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach odnosi się do pojęcia uwidaczniania ceny oraz ceny jednostkowej towaru i takie pojęcia powinny być używane w treści osnowy decyzji jak i w uzasadnieniu decyzji. W zaskarżonej decyzji używa się pojęcia ceny detalicznej, co budzi wątpliwości o jaką cenę faktycznie chodzi. Pojęcie ceny detalicznej nie występuje w ustawie o informowaniu o cenach ani w „Rozporządzeniu ministra rozwoju w sprawie uwidaczniania cen towarów i usług z dnia 9 grudnia 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 2121), zwanego dalej „rozporządzeniem w sprawie uwidaczniania cen”. Występuje natomiast pojęcie „miejsce sprzedaży detalicznej”.

Odnosząc się do przywołania przez Organ I instancji 15 partii towarów w stosunku do 2 000 partii towarów załącznik do protokołu „Zestawienie towarów badanych pod

względem uwidaczniana cen” zawiera wyszczególnienie jedynie 35 towarów skontrolowanych, gdzie stwierdzono nieprawidłowości w przypadku jednego towaru. W protokole kontroli stwierdzono w tym przypadku jedną niezgodność ceny na wywieszce cenowej z ceną zakodowaną w kasie na 35 towarów a w przypadku 15 partii produktów w protokole w sposób ogólny opisano stwierdzone nieprawidłowości. Niekompletność materiału dowodowego jest równoznaczna z brakiem przeprowadzenia przez organ I instancji postępowania wyjaśniającego w całości lub w znacznej części, co uniemożliwia rozstrzygnięcie sprawy przez organ odwoławczy zgodnie z zasadą dwuinstancyjności postępowania administracyjnego.

Organ I instancji nie ocenił również przesłanki do umorzenia postępowania w sprawie wymierzenia kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu, co zostało określone w art. 189f § 1 i 2 KPA. W aktualnym stanie prawnym, obowiązkiem organu przy wymierzaniu administracyjnej kary pieniężnej jest rozważenie w/w przesłanek i zajęcie stanowiska w sprawie. Zaskarżona decyzja takiego uzasadnienia nie zawierała.

Na tej podstawie, Prezes Urzędu stwierdza, że konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy, będący podstawą zastosowania art. 138 § 2 KPA, jest równoznaczny z brakiem przeprowadzenia przez organ I instancji postępowania wyjaśniającego w całości lub znacznej części, co uniemożliwia rozstrzygnięcie sprawy przez organ odwoławczy zgodnie z zasadą dwuinstancyjności postępowania administracyjnego. Prezes Urzędu nie może wydać decyzji merytorycznej, podczas gdy Strona powzięła przeświadczenie o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie nałożenia w drodze decyzji kary pieniężnej na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o cenach, a kara pieniężna faktycznie w decyzji I instancji została wymierzona na podstawie art. 6 ust. 2 ustawy o informowaniu o cenach. Ponadto występuje niespójność w zakresie oceny przez organ I instancji protokołu kontroli, co wymaga dodatkowego wyjaśnienia.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony i Konkurencji i Konsumentów orzekł jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie:

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. Jednakże w terminie 14 dni od jej doręczenia stronie przysługuje prawo wniesienia sprzeciwu do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Sprzeciw należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Plac Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od sprzeciwu od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stały, w wysokości 200 zł.
3. W przypadku wniesienia sprzeciwu do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądowo-administracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do

Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienia adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego.

Podstawa prawna pouczenia:

Art. 3 § 2a, art. 64c § 1 i 2, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2018 r., poz. 1302 z późn. zm.); § 2 ust. 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 221, poz. 2193 z późn. zm.).

z up. Prezesa Urzędu
Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Anna Janiszewska
Dyrektor Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/

Otrzymują:

Pan x radca prawny Jeronimo Martins Polska S.A., ul. Żniwna 5, 62–025 Kostrzyn

1. a/a

Do wiadomości:

Warmińsko-Mazurski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej w Gorzowie Wielkopolskim